

РЕШЕНИЕ

№ 871

гр. София, 02/16/2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02/04/2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12243** по описа за **2021** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от АПК, във връзка с чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от С. П. и К. К., чрез пълномощник, срещу Решение № 911 от 05.11.2021 г., постановено по НАХД № 11389/2021г. по описа на Софийския районен съд, НО, 108^{ми} състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № Р-10-587/16.07.2021 г., на заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на касатора, на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2 вр. чл. 644, ал. 1, т. 2, вр. § 1, т. 51 от КЗ е наложена административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лв. за извършено нарушение на чл. 496, ал. 2, вр. ал. 1 от КЗ.

Касаторът счита обжалваното решение за неправилно, поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Изложени са доводи за незаконосъобразност на процесното наказателно постановление, тъй като неправилно е била наложена санкция за повторно нарушение. Поддържа се, че в съставения срещу дружеството АУАН не били посочени съществени елементи от състава на нарушението, а именно квалифициращото обстоятелство „повторност“. В тази връзка в касационната жалба е направено възражение, че АУАН не съдържал всички необходими реквизити по чл. 42, т.4 ЗАНН. На следващо място касаторът прави възражение за маловажност на извършеното нарушение. Поддържа, че

наложената санкция не съответствала на целите на наказанието, посочени в чл. 12 ЗАНН. Иска се отмяна на въззивното решение и отмяна на процесното наказателно постановление.

Ответникът по касация – Комисия за финансов надзор, представлявана от юрк. С., оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителя на СГП счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд – София - град, XVII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл.218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна, че на 14.12.2020 г. пред ЗД [фирма] била заведена претенция за застрахователно обезщетение във връзка с ПТП по вина на водач, чийто договор за застраховка „Гражданска отговорност“ е сключен с дружеството. На същата дата били представени и доказателства, необходими за установяване на претенцията по основание и размер, а ЗД е изисквало представяне на контролен талон към СУМПС и пълни и точни данни за банковата сметка, по която да бъде изплатено обезщетението. Били са извършени два огледа на увредения автомобил на 14.12.2020 г. и на 15.12.2020 г. На 18.12.2020 г. на застрахователя са били представени пълни и точни данни за банковата сметка, по която да бъде изплатено обезщетението. На 13.04.2021 г. застрахователят се произнесъл по претенция № [ЕГН], като изплатил на [фирма] застрахователно обезщетение в размер на 1 077,96 лв.

От КФН е прието, че срокът за произнасяне по претенцията, регламентиран в чл. 108, ал. 1 КЗ не е започнал да тече, тъй като на застрахователя не е представен контролен талон към СУМПС.

Прието е, че считано от 14.12.2020 г., но не по-късно от 15.04.2021 г. включително, застрахователят е трябвало да се произнесе по претенцията по един от двата законоустановени начина, обективирани в чл. 496, ал. 2 КЗ. Такова произнасяне се е случило на 13.04.2021 г.

За констатираното нарушение е съставен АУАН № Р-06-512/08.06.2021 г., въз основа на който е издадено и процесното наказателно постановление.

За да потвърди оспорваното НП СРС приел въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приложени към преписката и събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства, че същото е издадено от материално компетентно лице, съдържа необходимите реквизити, коректно е посочена датата на извършване на нарушението, като не са допуснати нарушения на процесуалните правила и материалния закон.

Така постановеното решение на СРС е правилно.

Настоящият касационен състав намира, че оспореното решение на СРС е валидно и допустимо. Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на

доказателствата.

Съгласно разпоредбата на чл. 496, ал. 1 от КЗ срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 пред застрахователя, сключил застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите, или пред неговия представител за уреждане на претенции. Съгласно ал. 2 в тримесечния срок по ал. 1 лицето, пред което е предявена претенцията, трябва да определи и изплати размера на обезщетението или да даде мотивиран отговор по предявените претенции, когато отказва плащане, или основанийето на претенцията не е било напълно установено, или размерът на вредите не е бил напълно установен.

В конкретния казус претенцията е предявена пред застрахователя на 14.12.2020 г. със завеждане на претенция № [ЕГН]. Тримесечният срок за произнасяне по един от визираните в чл. 496, ал. 2, вр. ал. 1 КЗ начина е изтекъл на 15.03.2021 г. Застрахователното обезщетение е било изплатено на 13.04.2021 г., извън законоустановения тримесечен срок. В тази връзка, от обективна страна дружеството безспорно е извършило вмененото му нарушение, поради което правилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Настоящият съдебен състав споделя изводите на решаващия състав на СРС, че при образуване на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. АУАН и НП са издадени в предвидената от закона форма и имат необходимото съдържание. Обстоятелствата, относно извършеното нарушение, в пълнота са изложени в словесната част на АУАН и НП, с което е гарантирано правото на санкционираното лице да разбере в какво нарушение е обвинено и адекватно да организира защитата си. Спазени са материалния и процесуалния закон, поради което НП се явява законосъобразно, до какъвто правилен краен извод е достигнал и въззивния съд.

Задължителното съдържание на АУАН е посочено в чл. 42 ЗАНН. В конкретния случай изискването по чл. 42, т. 4 ЗАНН за описание на нарушението чрез всички елементи от фактическия състав на деянието по чл. 496, ал. 2, вр. ал. 1 КЗ е спазено при съставяне на АУАН № Р-06-512/08.06.2021 г. Извършването на нарушението в условията на „повторност“ е свързано с определяне размера на наказанието по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 7 ЗАНН, а не е елемент от фактическия състав на нарушението. Дейността на административнонаказващия орган по индивидуализиране на наказанието, чрез определяне вида и размера му се извършва непосредствено преди издаване на НП, като няма изискване в чл.42 ЗАНН да бъде извършена от актосъставителя още при съставяне на АУАН. С АУАН се установяват фактите и се дава първоначална правна квалификация, очертаваща рамката на обвинението, не се прави индивидуализация на наказанието. Дейността по установяване на фактите с АУАН е различна от тази, която се извършва с правораздавателния акт – наказателното постановление, с който се прецизира обвинението и се индивидуализира наказанието. Реализиране на административнонаказателната отговорност е дейност извършвана от административнонаказващия орган, който има правомощието да индивидуализира наказанието с оглед всички обстоятелства по делото. Повторността е квалифициращ признак на противоправното поведение, в случая бездействие, на санкционираното лице, обуславящ налагането на административно наказание в по-висок размер от този по основния състав. Нарушението правилно е санкционирано на основание чл. 644, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 вр.

§1, т. 51 от КЗ при условията на повторност с оглед наличието на влязло в сила на 12.01.2021 г. наказателно постановление, а именно НП № Р-10-290/09.06.2020 г., с което дружеството е санкционирано за същото по вид нарушение.

Неоснователно е възражението на касатора, че в случая се касае маловажно нарушение, както и че наложената имуществена санкция не отговаря на целите на наказанието. Размера на имуществената санкция е минимален съобразно посоченото в санкционната норма, поради което, и с оглед наличието на предишни нарушения, същият не може да се приеме, че е прекомерен или несъответстващ на тежестта на нарушението.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на касатора следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, в размер на 80,00 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София - град, XVII касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 911 от 05.11.2021 г., постановено по НАХД № 11389/2021г. по описа на Софийския районен съд, НО, 108^{ми} състав.

ОСЪЖДА ЗД „Б. И.“ да заплати по сметка на Комисията за финансов надзор сума в размер на 80,00 /осемдесет/ лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.